

Húsvétvasárnap

Jn 20,1-9

„Elvitték az Urat a sírból”

Minden gondolkodó embert semmihez sem hasonlító nyugtalanság fogja el a temetők közelében, vagy a nyitott sír láttán. Azt szoktuk meg, hogy a nyitott és üres sírba valakit elhelyezünk, akit nagyon szerettünk, vagy aki sokáig hozzánk tartozott. Ilyenkor nehezen tudunk belenyugodni abba, hogy szerettünk élete egy pillanat alatt elmúlt.

Az evangéliumi történetben is üres sírral állunk szembe, de nem azért, mert még nem temettek oda valakit, hanem azért állunk meg-rökönyödve ezen sírbolt előtt, mert ide temették a Názáreti Jézust, és annak emberi tapasztalat szerint ott kellene lennie.

Az evangélistákat nem kellett volna, hogy váratlanul érje Jézus feltámadása, hiszen korábban utalásokat tett erre maga a Mester. Már az ószövetségi Szentírásban is olvashatunk a feltámadásról, Illés próféta égbe emelkedéséről, de erről a mai olvasó azt mondja, legendás történet, amelyben minden megtörténhet.

Dániel próféta is írt arról, hogy „azok közül, akik a föld porában nyugszanak, sokan feltámadnak” (7,12), de a költői szöveget kevesen veszik halálosan komolyan, akárcsak Ezekiel próféta látomását a csontokkal teli mező megelevenedéséről (37,1-14), a látomás műfaja miatt.

Jézus nyilvános működése idején szóba kerül a feltámadás kérdése a farizeus szadduceus vitában, amelyből az derült ki, hogy a feltámadás állapota különbözik a földi állapottól. Ez viszont afféle vallási vita, azaz spekuláció volt a feltámadásról, amellyel szemben az egyáltalán nem spekulatív halál tényével szembesülünk mindennapjainkban. Jézus beszélt a maga feltámadásáról, de ezt még az apostolok sem vették igazán komolyan, hiszen elítélése kapcsán még a főapostol, Péter is visszakozott attól, hogy közösséget vállaljon az elítélttel, Jézussal, mert maga is félt a haláltól.

Jézus betegeket gyógyított, sőt halottakat is támasztott, ezzel bizonyítva, hogy van hatalma a halál fölött. Mégsem szüntette meg a halált, néhány halottat feltámasztott, de a többiek, többek között saját tanítványai is meghaltak.

Jézus egész nyilvános működésének legfontosabb eseménye a halálból való feltámadása volt. A húsvéti elbeszélés középpontjában az üres sír látványa áll, és az a tény, hogy nem találták meg Jézus holttestét. Mind a négy evangélium beszámol erről a tényről, és megegyeznek abban, hogy Jézus feltámadása, halálának harmadik napján, hajnalban történt, amikor a nők mentek látogatni a sírt.

Abban is megegyeznek a tudósítások, hogy a feltámadás tényét nem hiszik el a tanítványok. János evangéliumában arról tudósít, hogy Péter és János nem akarja elfogadni a „híresztelést” Jézus feltámadásáról, hanem saját maga jár a dolgok után.

Mindketten a sírhoz futnak, bemennek a sírba, látták a halotti kendőket és hittek. Nem Jézus tanítása nyomán, nem az Írásokból kiolvasva a feltámadás tanát, hanem a látvány hatására hisznek: „Eddig ugyanis nem értették meg az Írást, amely szerint föl kell támadnia a halálból” (Jn 20,9).

Josef Klausner zsidó teológus, az első héber nyelvű Jézus életrajz szerzője szerint: „Egy vallás, amely 2000 évig fennmaradt, nem épülhet hazugságra.” Az evangéliumi jelenet leírásából egyértelmű, hogy a tanítványok hisznek a feltámadásban legutoljára. De nem olyan módon, amint mi ezt meg szoktuk fogalmazni a filozófiában, a test haláláról és a lélek feltámadásáról szóló fejtegetéseinkben. Még az igehirdetésben is gyakrabban beszélünk arról, a testünk meghal, de a lelkünk feltámad. Jézusnak nem a lelke, hanem a teste támadt fel. Pál levonta a feltámadás tényéből a következtetést, „Jézus feltámadt, mi is feltámadunk”. Ugyanis Jézus nem öncélú mutatványnak szánta a feltámadását. Nem filozofált, nem annyira teológiai vitát folytatott erről a kérdésről, hanem feltámadt. A halállal szemben ugyanis nem lehet érvelni. A feltámadásról pedig Jézus előtt mindig olyanok beszéltek, akik még nem haltak meg, akik nem ízlelték meg a halált. Jézus tudta, ha istenségét bizonyítani akarja, nem csak a bűnt, nem csak a betegséget, a tömeg indulatait kell legyőznie, és nem elegendő lecsillapítania a háborgó tengert, hanem le kell győznie a halált is. Ez életünk legnagyobb fenyegetése.

Romano Guardini írta az *Örökmécses* c. művében: „A reggel arca minden más időnél jellegzetesebben, tisztábban ragyog. A reggel kezdet. A születés titka ismétlődik meg minden reggel.”

A húsvét hajnala minden reggeltől különbözik, hiszen Krisztus föltámadt, és nem lopták el a testét a sírból. Ez a tény az életnek új dimenziót ad, az Istenről pedig újabb kinyilatkoztatást közöl. Eddig

úgy véltük, az Isten az, aki büntetésül adta a halált, hogy röpke életünkbe belekóstolhassunk, aztán itt kelljen hagyni. Mi lázadtunk amiatt, hogy ő örök életű, mi pedig mindnyájan meghalunk. Húsvét hajnalán arra kell gondolnunk, az Isten az életet szerezte vissza nekünk, a hírt arról, hogy van föltámadás, ami miatt életünket hosszabb távra kell berendeznünk, mint eddig gondoltuk. Életünknek nem a földi halál az utolsó eseménye, hanem a föltámadás. Ez a keresztyének örömhíre húsvétkor és húsvét után.

Mária Magdolna imája

Drága Úr Jézus! Milyen sötét van itt, milyen rideg minden. Ősi kövek nyomják össze ezt a kicsiny teret. Hol vagy, Uram? Hová tűnt szentséges tested? Hová tűnt gyötrött és fájdalomtól eltorzult arcod? Hol vagy, Uram, hogy bevilágítsd ezt a kemény kőboltozatot, amely áttörhetetlenként nehezedik e fojtott sírkamrára? Ó, Uram Jézus! Hová tűntél? Csak gyolcsaid vannak itt, és a te szentséges tested nyoma.

A követ elmozdították vagy elmozdult? A testedet ellopták a sírból, vagy pedig...

Hová tűnt el haláloed!?

Köszönöm, Uram, hogy a felkelő nap első sugara beszűrődik a megnyílt sírbolt bejáratán át. Bevilágítja kétségbeesett arcomat, lelkemet, életemet. Köszönöm, hogy eddig nem találtalak itt. Amen.